

ступаять і не знають що може бути перед ними.

Провідник казав взяти ся за руки, і сильним голосом заспівав набожну пісню, а так йдучи рука в руку і співаючи з цілої групи, набрали відваги і заглушили своїм голосом всі страхи. Мраковина теж сей час розвіялась, показало ся сонце і побачили ту-ж перед собою замок.

Замок був золотий від фундаменту аж до кінця даху, а стояв на високій, ніклом блискучій скалі стрімкій, начеб мурі костельної вежі. На замку сиділа пречудної уроди дівчина, сумна і заплакана, що серце тріскало дивитись на неї, і якийсь невитолкований чар, котрий з погляду її плинув, потягав кожного до неї. На грудех дівниці блискіт великий брильянт, начеб сонце, навколо неї сиділи пугачі та сови, і острячи свої великі голови, а той знов мозог їй видзьобував; другий до грудий щоби додзьобати ся серця; третій до уст, що би їй видзьобати язык. Кождому з дивлячих здавалось, що те що тернить дівниці, то йому самому діє ся. Така сильна любов згоріла до нещасливої.